

Adv 2 C - Spása – 9.12.2018 - Bar 5, 1-9 - Flp 1, 4-6.8-11 - Lk 3, 1-6

Na adventním věnci nám hoří už dvě svíce – postupujeme dále v době adventní.

Úryvek evangelia této druhé neděle adventní končí větou: „*A každý člověk uzří Boží spásu.*“ My vyznáváme Krista jako Spasitele, jako toho, který přichází na tento svět a přináší mu spásu. Jak víme, jméno Ježíš v hebrejštině znamená „Bůh zachraňuje“.

Zastavme se u toho slova spása. Jak je můžeme chápat, co si pod tím můžeme představit?

Podívejme se nejdříve na naši lidskou zkušenost. Stává se, že se ocitáme v tíživých situacích, kdy jsme, jak se říká, v úzkých nebo v koncích.

Kupříkladu když jsme konfrontováni s utrpením vlastním nebo našich blízkých nebo když blízkého člověka ztratíme. Nebo když jsme zavaleni starostmi či se nám hroutí jistoty, o kterých jsme si mysleli, že s nimi v životě můžeme počítat.

Prostě mohou na nás dolehnout situace, kdy si nevíme rady, kdy nevíme, kudy kam. A toužebně si v takových situacích můžeme přát, abychom byli nějakým způsobem vysvobozeni, zachráněni, aby se věci daly zase do pořádku.

Někdy v takových situacích může přijít záchrana v jednom okamžiku, když se třeba problémy náhle vyřeší nebo když zjistíme, že nejsou zas tak děsivé, jak se nám zdály, a že je můžeme řešit a překonat.

Někdy ale ta „záchrana“ může trvat dlouho a vyžadovat od nás hodně úsilí. O to více si však takové spásy potom můžeme cenit.

Tyto úvahy nás mohou přiblížit k tomu, co si představovat pod pojmem „spása“.

Ovšem když mluvíme o Boží spáse, uskutečněné v Kristu, tak to neznamená pouze jednorázovou akci z Boží strany, že by nás totiž Bůh vysvobodil třeba z jednoho konkrétního utrpení, z jednoho určitého problému, z jedné určité starosti.

Boží spása je daleko větším darem. Týká se celého člověka, zahrnuje všechny rozměry lidské bytosti, všechny oblasti lidského života. Dotýká se totiž jádra člověka, toho ústředního v člověku – totiž jeho vztahu k Bohu.

Člověk byl stvořen pro Boha, celou svou existencí je k Bohu nasměrován, v Něm pouze může najít dokonalé naplnění.

Nicméně člověk podléhá také někdy své tendenci vytěšňovat Boha ze svého života, tendenci hledat spokojenost v jiných věcech, ve svém vlastním sobectví, uzavírat se v něm, odmítat Boha a jeho lásku. Samozřejmě pokud člověk hledá spokojenost všude jinde než v Bohu, tak nikdy to nebude ono, vždy tomu bude cosi chybět, nikdy člověk nebude šťastný.

Kristus přichází člověka zachránit právě z této pasti jeho vlastního sobectví, vysvobodit jej z nešťastného kroužení kolem sebe sama.

Kristus nás přišel zachránit z moci nás samotných, abychom mohli být skutečně svobodní, a sice svobodní pro spočinutí v Bohu, otevření k přijetí samotného Boha, který se nám bezvýhradně chce darovat, a tak nás učinit nejen částečně, ale dokonale šťastnými ve své lásce.